

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J. K.
od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L.
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt VII Ua (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w L.) na rzecz adwokata K. P. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującej się z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 14 września 2015 r., którym oddalono odwołanie J. K. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. z dnia 8 lipca 2013 r., utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R., zaliczającego ubezpieczoną do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 232 k.p.c. i art. 5 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sądowi drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej

prima facie, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

W szczególności nie ma podstaw do przyjęcia, że skarżąca wykazała, iż doszło do oczywistego naruszenia prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, co miałoby polegać na przyjęciu przez Sąd, że warunkiem zaliczenia danej osoby do znacznego stopnia niepełnosprawności jest ustalenie potrzeby całkowitej opieki lub pomocy w pełnieniu ról społecznych, podczas gdy taka przesłanka nie wynika z treści tego przepisu. Skarżąca nie zauważa jednak, że podstawowa różnica pomiędzy warunkami umożliwiającymi zaliczenie do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności polega na tym, że w przypadku znacznego stopnia niepełnosprawności musi istnieć konieczność zapewnienia opieki i pomocy w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 1 powołanej ustawy), natomiast odnośnie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności - jedynie konieczność zapewnienia pomocy (bez opieki) w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 tej ustawy). Skoro zaś z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że ubezpieczona wymaga jedynie pomocy w pełnieniu ról społecznych, to nie ma podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy, wymagającego stwierdzenia stałej lub długotrwałej pomocy i opieki w pełnieniu ról społecznych, a tym bardziej, że naruszenie to miałoby mieć charakter kwalifikowany.

Według twierdzeń skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona również dlatego, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przytoczone w podstawach skargi przepisy prawa procesowego. O istnieniu uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej przesądza tymczasem nie każde naruszenie przepisów postępowania, ale jedynie takie uchybienie tym przepisom, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Brak możliwości istnienia takiego wpływu naruszenia na wynik sprawy wyklucza wystąpienie uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej. Zarzut braku pouczenia ubezpieczonej o skutkach prawnych działań i obowiązkach procesowych, a także nieprzeprowadzenia z urzędu „odpowiednich czynności dowodowych”, bez jednoczesnego wykazania, w jaki sposób te ewentualne uchybienia procesowe Sądu przełożyły się na rozstrzygnięcie sprawy, oznacza, że nie jest możliwe stwierdzenie *prima facie*, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie wdając się zatem w rozważania co do słuszności twierdzeń skarżącej o naruszeniu wskazanych przepisów prawa procesowego, uznać należy, że powołując się wyłącznie na naruszenie tych przepisów, przy braku precyzyjnego wykazania wpływu tego naruszenia na wynik sprawy, nie zdołała wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym postanowiono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 15 ust. 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801 (pkt 2 sentencji)).